



Arrest

nr. 224 252 van 24 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55 / A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden en gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2018 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]1974

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] AALST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.09.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde E. H., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

8374690

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- verblijfstitel Nederland op naam van betrokkene

- echtscheidingsakte op naam van betrokkene en haar ex-echtgenoot dd. 12.09.2016; bijbehorende kennisgeving van inschrijving dd. 27.01.2017

- attest gezinssamenstelling dd. 11.09.2018, afgeleverd te Sint-Joost-Ten-Node, waaruit blijkt dat betrokkene op 21.08.2018 werd ingeschreven op het adres van de referentiepersoon

- huurovereenkomst dd. 20.08.2018 voor het adres [...] Aalst op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- onvertaalde printscreens Facebook, volledig in het Turks. Echter, deze attesten werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende sedert wanneer betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een relatie onderhouden. Er kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene en de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ... Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame affectieve relatie heeft met de referentiepersoon, dan kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon op 21.08.2018 werd gedomiciëerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 12bis en 12ter, 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het voorzorgsbeginsel en van artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoekster licht haar eerste middel toe als volgt:

"Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen en documenten.

Doordat: verweerder aangeeft dat verzoekster geen bewijselementen zou geleverd hebben van de duurzame relatie tussen partijen.

Daar waar: verzoekster (met haar partner) alle nodige documenten heeft binnengebracht, uit de documenten duidelijk naar voor komt dat zij een duurzame relatie hebben én deze relatie aan de voorwaarden voldoet.

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

Verzoekster kwam naar België nadat zij geruime tijd in Nederland heeft verbleven. Haar huwelijk liep spaak en heeft een nieuwe man leren kennen. Deze was woonachtig in Frankrijk.

Beide partijen zijn van Turkse oorsprong en spreken Turks met elkaar. Hierbij is het volkomen normaal dat alle communicatie tussen hen dan ook in het Turks zou gebeuren.

Verzoekster heeft bij de aanvraag verschillende stukken neergelegd zoals wettelijk gevraagd. Deze stukken betreffen alle nodige vormvereisten én inkomstenbewijzen.

Enig punt waar DVZ over zou struikelen is het al dan niet bestaan van en duurzame relatie.

Middels de gemeentediensten of zelf rechtstreeks zou DVZ navraag kunnen uitgevoerd hebben over deze vraag, maar besloot dit niet te doen.....

Verzoekster heeft echter duidelijke stukken overgemaakt aan DVZ. Hoewel deze mogelijks niet in één van de officiële talen zijn, is duidelijk op te maken uit de (universele) tijdslijn, de foto's én de tekens (hartjes en andere) dat betrokkenen een duurzame relatie hebben.

Naast deze foto's en tijdslijn op facebook, blijkt ook uit de wijzigingen van woonplaats dat betrokkenen minimaal sinds september 2018 samenwonende waren. Hierdoor is op het ogenblik van de beslissing minimaal reeds een periode van 6 maanden van duurzame relatie aangetoond. Samen met de reeds bestaande en onbetwistbare tijdslijn uit te maken via facebook, kon voldoende duurzame relatie aangetoond worden.

DVZ besloot echter de foto's en tekens niet in overweging te nemen, dit geheel ten onrechte, waardoor de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de bovenvermelde bepalingen.

Dat de motivatie dan ook manifest gebrekkig en foutief is."

In haar **tweede middel** voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Uit haar uiteenzetting blijkt dat ze eveneens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.(A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die keure, 1996, 9-11 en 103 en de aldaar aangehaalde rechtspraak:R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., De Boeck, nr. 34.108, 20 februari 1990.; D. MAREEN, “Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?”, T.B.P., 1997, 723-735.)

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.(A. COOLSAET en I. OPDEBEEK, o.c., 104; J. IN 'T VELD en N.S.J. KOEMA, Beginselen van behoorlijk bestuur, Zwolle, W.E.J. Tjeenk-Willink, 1985, 38 en 99-110; P. VAN ORSHOVEN, “De uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen”, R.W., 1991-92, 488)

Uit de definitie blijkt dat de materiële motiveringsplicht ook een procedureel aspect bevat: de kenbaarheid van de motieven.(De aanvaardbaarheid in rechte moet immers gecontroleerd kunnen worden (zie R.v.St., Rammant, nr. 25.491, 18 juni 1985, R.W., 1986-87, 311; R.v.St., n.v. Cimenteries, nr. 26.852, 9 juli 1986; R.v.St., Osier, nr. 74.935, 3 juli 1998)

Gelet op het eerste middel blijkt duidelijk dat de besteden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven, minstens dat deze motieven niet kenbaar gemaakt zijn in de bestreden beslissing.

Elk van de hierboven geciteerde middelen omvatten eveneens een schending van de motiveringsplicht aangezien de erin vervatte argumenten niet werden opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekster herneemt dan ook al deze elementen onder de uitdrukkelijke bepaling dat hierdoor werd aangetoond dat de Staatssecretaris faalt in de op haar rustende motiveringsplicht. De rechten van verzoekster zijn dan ook geschonden.”

Beide middelen worden wegens hun verknochtheid samen behandeld.

Verzoekster meent dat geen rekening is gehouden met de bewijskrachtige elementen en documenten. Ze meent alle nodige documenten voorgelegd te hebben waaruit naar voor komt dat ze een duurzame relatie heeft, die aan de voorwaarden voldoet. Verzoekster licht toe dat ze een nieuwe man heeft leren kennen die woonachtig was in Frankrijk, maar dat hij ook van Turkse origine is, zodat het volkomen normaal is dat alle communicatie tussen hen in het Turks gebeurt. Het enige punt waar de gemachtigde over struikelt is de vraag of het gaat om een duurzame relatie. Verzoekster meent dat de gemachtigde zelf, of via de gemeente, verder navraag had kunnen uitvoeren. Ook al waren de stukken niet in een van de officiële talen, is het volgens haar toch duidelijk via de tijdslijn, foto's en tekens (bijv. hartjes) dat het om een duurzame relatie gaat. Daarnaast blijkt eveneens dat verzoekster en de referentiepersoon al minstens sedert september 2018 samenwoonden, zodat volgens verzoekster reeds minstens zes maanden een duurzame relatie werd aangetoond voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster acht de motivering manifest gebrekkig en foutief. Vervolgens geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, acht ze ook de materiële motiveringsplicht geschonden en meent ze dat de bestreden beslissing niet gedragen is door draagkrachtige motieven, of dat geen draagkrachtige motieven zijn kenbaar gemaakt.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verweerder in de nota met opmerkingen geheel terecht opmerkt dat thans niet op dienstige wijze de schending van de artikelen 10, 12bis en “12ter” van de Vreemdelingenwet kan aangevoerd worden.

Vooreerst bestaat het artikel 12ter van de Vreemdelingenwet niet. Bovendien zijn de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet niet van toepassing indien een vreemdeling een verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie aanvraagt, zoals *in casu* met een Franse feitelijke partner. De aanvraag *in casu* stoelt inderdaad op de artikel 47/1 *iuncto* artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Eveneens heeft verweerder een punt waar hij stelt dat verzoekster heeft nagelaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing het bepaalde in artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit of het voorzorgsbeginsel heeft geschonden. Bovendien is het voormelde artikel van het Vreemdelingenbesluit wederom niet van toepassing, aangezien thans geen beslissing voorligt op die grondslag waarin het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 heeft geweigerd, desgevallend met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft. Thans ligt een beslissing ten gronde voor van de gemachtigde van de minister die een inhoudelijke beoordeling van de stukken heeft gemaakt.

De aangevoerde schending van de artikelen 10, 12bis, “12ter” van de Vreemdelingenwet, en van artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit of van het voorzorgsbeginsel is onontvankelijk.

Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, tenzij redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. De in het voormelde artikel neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de artikelen 47/1, 47/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, 5°, van het Vreemdelingenbesluit en het feit dat op basis van de voorgelegde stukken, die worden opgesomd in de beslissing, onvoldoende is bewezen dat er sprake is van een affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen. De gemachtigde stelt dat uit die stukken niet kan afgeleid worden sedert wanneer verzoekster en haar feitelijke partner elkaar kennen, noch sedert wanneer ze een relatie onderhouden. De gemachtigde meent dat niet kan vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen en of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van verzoekster reeds regelmatig contact onderhielden. Wat betreft de *printscreens* van Facebook merkt de gemachtigde op dat die in het Turks zijn en onvertaald, zodat ze niet in overweging kunnen worden genomen. Verder erkent de gemachtigde dat verzoekster reeds sedert 21 augustus 2018 is gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon, maar dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met duurzaam karakter.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad volgt verzoekster niet waar zij stelt dat de motieven niet kenbaar gemaakt zouden zijn in de beslissing.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder blijkt dat verzoekster het niet eens is met de inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde stukken door de gemachtigde. Dit heeft betrekking op de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, die verzoekster ook geschonden acht.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2°[...];

3°[...].”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§2 [...]

§3 [...].”

Vooreerst herhaalt de Raad dat hij zich niet in de plaats van de gemachtigde mag stellen, doch enkel een marginale wettigheidstoets mag uitvoeren. Enkel bij een kennelijk onredelijke motivering, of na vaststelling van een verkeerde feitenvaststelling, zou de Raad kunnen overgaan tot vernietiging.

De Raad kan enkel vaststellen dat de *printscreens* van de foto's en communicatie op Facebook inderdaad voor 99% in een vreemde taal is opgesteld, zonder vertaling in een van de landstalen of het Engels. Zelfs al kan aangenomen worden dat het logisch is dat het koppel in hun respectievelijke moedertaal communiceert, kan van de gemachtigde, noch van de Raad verwacht worden dat ze alle vreemde talen beheersen. Ook de data zijn in een vreemde taal, zodat ook daar niet veel kan uit afgeleid worden. Bovendien stelt artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zijnde het Procedurereglement van de Raad) dat de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken [...] in originele vorm of onder vorm van een kopie [worden] voorgelegd en [...], indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld [dienen] te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.

Waar verzoekster stelt dat het *“enige punt”* waarover de gemachtigde struikelt, de duurzame aard van de relatie is, merkt de Raad op dat dit uiteraard cruciaal is, aangezien dit ook een wettelijke voorwaarde is alvorens verzoekster aan een feitelijke relatie met een unieburger verblijfsrecht zou kunnen ontleen. De Raad volgt niet dat de gemachtigde rechtstreeks of via de gemeente verdere navraag had moeten doen. In het kader van de aanvraag is het de zorgvuldigheid van verzoekster om alles voor te leggen wat zij dienstig acht om de intensiteit, duur en stabiele aard van haar relatie aan te tonen. De gemachtigde heeft vervolgens op zorgvuldige wijze met alle voorgelegde stukken rekening gehouden en hierover uitdrukkelijk gemotiveerd. De Raad meent dat de motieven ook draagkrachtig en niet kennelijk onredelijk zijn. Zo kan verzoekster niet redelijkerwijs verwachten dat de gemachtigde uit enkele tekens, zoals hartjes, en enkele foto's een duurzaam karakter van de relatie moet afleiden. Waar verzoekster stelt dat ze reeds minstens zes maanden samen met de referentiepersoon gedomicilieerd waren op hetzelfde adres of samenwonend waren, heeft de gemachtigde hier ook mee rekening gehouden, maar tegelijk opgemerkt dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met duurzaam karakter. De Raad kan die beoordeling niet kennelijk onredelijk achten, zeker nu nog maar sprake was van een termijn van zes maanden voor het nemen van de bestreden beslissing en uit de Facebookgegevens in een vreemde taal ook niet kan afgeleid worden hoelang verzoekster en de referentiepersoon met elkaar reeds een relatie hadden voorheen.

De Raad volgt verzoekster dan ook niet waar zij meent dat de motieven manifest gebrekkig, foutief of niet draagkrachtig zijn.

Tot slot stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar dat verzoekster in geen van de twee middelen specifiek ingaat op het bestreden bevel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 47/1 of van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES